

Mans Unides

Campanya contra la fam

Fragment del cartell de Mans Unides per la campanya contra la fam.

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Un món nou, projecte comú

La Campanya 2014 de Mans Unides —la col·lecta és diumenge vinent—, amb el lema «Un món nou, projecte comú», es basa en el 8è. Objectiu de Desenvolupament del Mil·lenni, i vol ser una crida a la nostra societat perquè es comprometi en la construcció d'un món nou, que només serà possible si comencem reconeixent la fraternitat que ens uneix a tots els éssers humans.

Per aquesta raó, volem animar totes les persones a:

- Conrear la «lògica del do» en tots els àmbits de la vida.

- Defensar el sentit transcendent de la persona i els drets humans fonamentals.

- Afavorir la cultura de la vida i la cura dels qui tenim a prop.

- Fomentar el diàleg, el respecte, la comprensió i l'acolliment de tothom.

- Fer un ús responsable i creatiu dels béns que tenim a la nostra disposició.

Als governs, del Nord i del Sud, els demanem que:

- Gestionin de forma associada i amb transparència l'ajuda que es destina al desenvolupament.

- S'esforcin a valorar l'eficàcia de la cooperació al desenvolupament, tenint en compte, principalment, les persones.

- Desenvolupin polítiques que afavoreixin el desenvolupament sostenible, incorporant-hi totes les dimensions de la vida.

Diumenge: La Presentació del Senyor

Lectura del llibre del profeta Malaquies (3,1-4)

Això diu el Senyor: «Jo envio el meu missatger perquè prepari el camí davant meu, i tot seguit el Senyor que vosaltres busqueu, l'àngel de l'aliança que desitgeu, entrarà al seu temple. Ja ve, diu el Senyor de l'univers. Qui resistirà el dia de la seva arribada? Qui es mantindrà dret quan ell aparegui? Perquè serà com el foc del fonedor i com el sabó de fer bugada: s'asseurà a fondre i a depurar la plata, purificarà els descendents de Leví, els refinarà com la plata i l'or. Des d'aleshores oferiran al Senyor una oblació digna, i les oblacions de Judà i de Jerusalem seran agradables al Senyor com ho eren abans, com en els temps antics.

Salm responsorial (Salm 23)

El Senyor és el rei de la glòria.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians hebreus (2,14-18)

Els fills d'una família són d'una mateixa sang. Per això Jesús s'ha emparentat amb nosaltres per poder destituir amb la seva mort el diable, que tenia el domini de la mort, i així fer-nos lliures, ja que, sotmesos com estàvem al temor de la mort, érem esclaus tota la vida. Noteu que ell no ha vingut per ajudar els àngels, sinó els descendents d'Abraham. Per això calia que es fes en tot semblant als germans, i així pogués ser un gran

sacerdot compassiu i acreditat davant Déu per expiar els pecats del poble. Perquè, després que ell mateix ha passat la prova del sofriment, pot confortar els altres que són provats.

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc (2,22-40)

Passats els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació, els pares de Jesús el portaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor, complint el que prescriu la Llei, que tot noi fill primer sigui consagrat al Senyor. També havien d'oferir en sacrifici «un parell de tórtres o dos colomins», com diu la Llei del Senyor.

Hi havia llavors a Jerusalem un home que es deia Simeó. Era un home just i pietós que esperava l'hora en què Israel seria consolada, i tenia en ell l'Esperit Sant. En una revelació, l'Esperit Sant li havia promès que no moriria sense haver vist el Messies del Senyor. Anà, doncs, al temple, guiada per l'Esperit, i quan els pares entraven amb el nen Jesús, per complir amb ell el que era costum segons la Llei, Simeó el prengué en braços i beneí Déu dient:

—Ara, Senyor, deixeu que el vostre servent se'n vagi en pau, com li havíeu promès. Els meus ulls han vist el Salvador que preparàveu per presentar-lo a tots els pobles; llum que es reveli a les nacions, glòria d'Israel, el vostre poble.

El seu pare i la seva mare estaven meravellats d'això que es deia d'ell. [...]

2

full

La presentació de Jesús al temple | Mn. Marc Majà i Guiu.....

Aquest diumenge coincideix feliçment amb el dia 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor, popularment coneguda com la Candelera. Jesús és portat al temple per a ser consagrat al Senyor i, mentre això s'esdevé, apareix Simeó que lloa Déu tot reconeixent aquell infant com a Salvador i com a «llum de les nacions». Aquest títol que Simeó dona a Jesús està a l'origen del bell inici de la litúrgia d'avui: els cristians ens apleguem a l'entrada del temple i, encenent a llum d'unes candeles, reconeixem Jesús com a llum del món.

Aturem-nos un moment en l'ancià Simeó. L'Evangelí ens el descriu com «un home just i pietós que esperava l'hora en què Israel seria consolada, i tenia en ell l'Esperit Sant». Un home de Déu, que tenia la seva esperança posada en ell. De fet, l'esperança de Simeó es basava només en la

promesa rebuda de l'Esperit Sant: «no moriria sense haver vist el Messies». No se'ns diu que Simeó hagués presenciat esdeveniments espectaculars o hagués tingut insòlites experiències místiques. L'únic que se'ns diu és que ell es deixà guiar per l'Esperit i, d'aquesta manera, anà al temple, veí entrar Maria i Josep amb l'infant, «el prengué en braços i beneí Déu». Ell hauria pogut exigir algun signe més per a reconèixer en Jesús el Messies de Déu; però, dòcil a l'Esperit, en tingué prou amb veure'l entrar al temple.

Si l'exemple de Simeó ens sorprèn per la força de les seves paraules, ens ha de sorprendre encara més per la seva docilitat als senzills impulsos de l'Esperit. Aprenguem d'ell i reconeguem en l'infant Jesús el nostre Salvador, la nostra Llum.

Serà signe de contradicció (Lc 2,34) | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

La festa de la Presentació del Senyor —la popular festa de la Candelera—, quaranta dies després de Nadal, és una bona ocasió per a parar-nos en les paraules de l'ancià Simeó, referides a Jesús, i dirigides a Maria i a Josep: *Aquest infant serà signe de contradicció* (Lc 2,34).

Jesús és signe de contradicció. Així el veiem en tot l'evangeli. Les seves paraules, els seus signes, la seva mateixa persona no deixen indiferent. En alguns hi ha el seguiment i l'escolta, en altres la incomprensió i el rebuig, àdhuc l'odi fins a voler la seva mort. La seva mateixa mort i la seva resurrecció són també objecte de burla, de menyspreu, d'indiferència en molts. Comentava Benet XVI: «Déu i la seva paraula —Jesús, la Paraula vivent de Déu— són “senyals” i desafien la decisió. L'oposició de l'home contra Déu amara tota la història. Jesús es revela com el veritable senyal de Déu justament prenent sobre seu, atraient cap a ell mateix l'oposició a Déu, fins a l'oposició de la Creu» (*Jesús de Natzeret – La infància de Jesús*, p. 75).

Però aquesta oposició a Déu i a Jesús i a la seva Església continua present enmig del nostre món, que es vanta moltes vegades de tolerància, però quan es tracta de la fe cristiana sembla oblidar-la i cau en la més absurda intolerància i rebuig, oblidant la dignitat de la persona que té dret a la llibertat religiosa, a professar, celebrar i manifestar la seva fe,

tant en la vida privada com en la vida pública.

Sí Jesús fou «signe de contradicció», hem de dir que continua essent-ho. Amb paraules de Benet XVI: «Tots nosaltres sabem com Crist avui és senyal d'una contradicció que, en darrer terme, es refereix a Déu mateix. Sempre de nou, Déu mateix és vist com el límit de la nostra llibertat, un límit que convé eliminar perquè l'home pugui ser totalment ell mateix. Déu, amb la seva veritat, s'oposa a la múltiple mentida de l'home, al seu egoisme i a la seva supèrbia» (ibídem).

I nosaltres, els qui creiem en Jesús, som en el nostre món signe de contradicció? La fe xoca amb la incredulitat, com la llum amb la foscor. La fe ens dóna la llum de Crist per a mirar la realitat, el món, la societat, la vida humana, amb ulls diferents, que xoquen amb altres mirades mancades de llum. Aquest és el signe de contradicció dels cristians enmig del nostre món.

Solament vull fer esment d'un dels signes de contradicció. Els cristians no podem mai dir sí a l'avortament. La mirada de fe, que ens obre l'horitzó de la realitat, ens fa veure en el si de la mare una vida humana, amb una dignitat i un dret a la vida que ningú no li pot prendre. La llibertat de la dona no pot passar per sobre del dret a la vida del fill de les seves entranyes. Que el lloc de vida que és el si de la mare no sigui un lloc de mort per a matar un innocent!

Agenda litúrgica de la setmana

2 □ Diumenge: La Presentació del Senyor.

Lectures: Malaquies 3,1-4 / Salm 23 / Hebreus 2,14-18 / Lluc 2,22-40

Litúrgia de les hores: Setmana IV

3 ■ Dilluns. Sant Blai, bisbe i màrtir (†316). Sant Anscari, bisbe (801-865).

Lectures: 2Samuel 15,13-14.30; 16,5-13a / Salm 3 / Marc 5,1-20

4 ■ Dimarts. Sant Andreu Corsini, bisbe (c.1301-1373).

Lectures: 2Samuel 18,9-10-14b.24-

25a / Salm 85 / Marc 5,21-43

5 ■ Dimecres. Santa Àgata, verge i màrtir (230-251). Santa Calamanda, màrtir (†304).

Lectures: 2Samuel 24,2.9-17 / Salm 31 / Marc 6,1-6

6 ■ Dijous. Sant Pau Miki, màrtir (1564-1597).

Lectures: 1Reis 2,1-4.10-12 / Salm 1 Cròniques 29,10. 11abc. 11d12a. 12bcd / Marc 6,7-13

7 ■ Divendres. Sant Ricard, laic (†720). Santa Juliana, viuda (†435).

Lectures: Siràcida 47,2-13 / Salm 17 / Salm 17 / Marc 6,14-29

8 ■ Dissabte. Sant Jeroni Emilià, religiós (1486-1537).

Lectures: 1 Reis 3,4-13 / Salm 118 / Marc 6,30-34

9 ■ Diumenge V de durant l'any / Cicle A. Santa Apol·lònia, màrtir (†249).

Lectures: Isaïes 58,7-10 / Salm 111 / 1Corintis 2,1-5 / Mateu 5,13-16

Espigolant anècdotes | Mateu Sanclimens

Culpable

Una antiga llegenda explica que un bon home va ser inculpat injustament d'assassinat. El jutge en persona estava implicat en l'homicidi. I va voler fer una aparença de judici. Però davant les dificultats de trobar proves inculpatòries i com que sabia que el reu era persona piadosa o supersticiosa, va proposar-li que fos Déu o el Destí qui decidís. El jutge escriuria dos paperets: l'un diria «Innocent», en l'altre posaria «Culpable». En realitat, aquell sapastre de jutge va escriure en tots dos papers «Culpable». Així no tindria escapatòria. El pobre home —però no babau—, tement una trampa, agafa un paperet i tot seguit se'l fica a la boca i se l'empassa. El tribunal protesta: «Què fas? Ara no sabrem si ets culpable o innocent.» Ell respon: «Mireu l'altre paperet. Si diu "Culpable" vol dir que el que m'he empassat deia "Innocent". El jutge i la seva camarilla es van escórrer tots confosos...

Roba bruta

Una jove parella es repartien les tasques de la casa. Ella rentaria la roba i ell fregaria els vidres. Des de la cuina podien veure la roba estesa. Ell fa observar a la noia: «Hauries de comprar un altre sabó o bé canviar la rentadora, que netegi millor la roba.» L'endemà i l'altre, la mateixa cançó. Quan a ell li va semblar neta la roba, va preguntar-li a què es devia: si al canvi de sabó o bé al canvi de rentadora. Ella contesta: «Simplement he netejat els vidres...»

Un nus al llençol

La mestra insistia que els pares (pare i mare) havien de dedicar temps i afecte als fills. Però a un dels pares li era molt difícil jugar amb el seu nen i donar-li conversa, fora dels dies festius. Tanmateix se li va acudir un mètode molt particular, que ell mateix ens va explicar: «Quan arribo tard i el nen ja dorm, vaig a besar-lo i faig un nus a la gira del llençol. Abans d'anar-me'n de bon matí, hi torno a passar. Quan el nen es desperta, la primera cosa que fa és mirar si hi ha un nus al llençol. Així sap que hi he anat a fer-li un petó.»

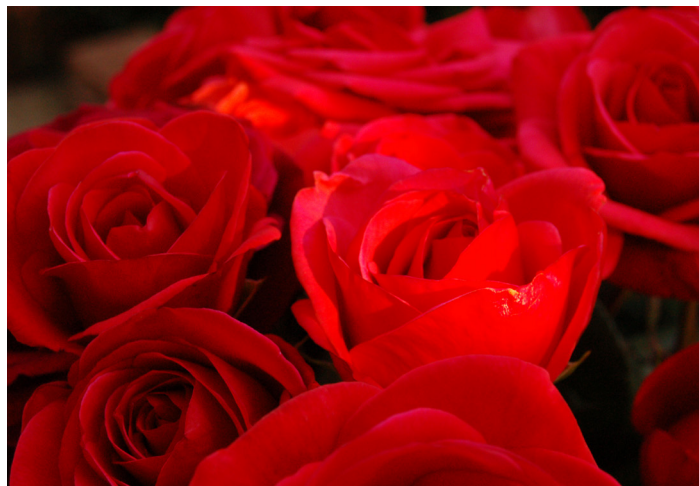
El preu del teu temps

Arribant de treballar, un pare sempre s'asseia al sofà i no estava per a res. Un dia el seu fill s'hi acosta i li pregunta: «Papà, quant guanyes en una hora?» Li diu:

«Uns 40 euros.» L'endemà el nen va a la guardiola on tirava els petits regalets, sobretot dels avis, i en treu 40 euros. Tan bon punt troba el seu pare, li diu: «Té! Que pots estar per a mi tota una hora?»

La rosa i el galàpet

La rosa era vermella i molt ufana. Verament era encisadora: la més maca del jardí. Però ella es preguntava per què essent tan bonica la gent només se la mirava de lluny, i va pensar que devia ser a causa del galàpet una mica fastigós que no es movia del peu del roser. Un dia ella li va fer amablement una insinuació i ell elegantment se'n va anar més enllà. Pocs dies més tard, el galàpet li fa una visita i la troba tota pansida. «Què et passa?» Ella respon: «D'ençà que tu has marxat, les formigues fan de les seves.» Diu ell: «Ah, les formigues que jo em menjava...»

La finestra de l'hospital

Dos nois invàlids van coincidir a la mateixa habitació de l'hospital, sense poder-se moure. El qui estava al costat de la finestra descrivia a l'altre uns panorames fantàstics: jardins meravellosos amb nens i nenes que hi jugaven amb gossets o amb els ocells; uns núvols que formaven tota classe de figures, etc. Per desgràcia, el noi que descrivia això va morir. Llavors l'altre va sol·licitar passar a la part de la finestra. No li van posar cap dificultat. Però tingué una gran decepció en constatar que des de la finestra no es veia més que una paret llisa. Llavors pregunta a la infermera: «Com és, doncs, que el meu amic em descrivia paisatges fantàstics?» Li respon: «Perquè t'estimava i et volia distreure. En realitat era cec.»

El martiri de sant Pere Almató (i II)

El martiri

Amb el bisbe fra Valentín de Berrio-Ochoa va ser capturat el 25 d'octubre de 1861. Van ser conduïts amb un instrument de turment al coll. A l'entrada de la ciutat d'Hâi-Duong van intentar en va els soldats que trepitgessin la creu. Ells es van mostrar disposats a morir allí mateix abans que trepitjar-la. En una mateixa presó van estar els bisbes Jerónimo Hermosilla, Berrio-Ochoa i Almató. Ni tan sols allí van deixar de predicar l'Evangelí. Els van tenir en reduïdes gàbies de turment, dins les quals els van portar al martiri. Els van decapitar l'1 de novembre de 1861, 31 aniversari del naixement i del baptisme de sant Pere Almató. Abans, els havien concedit com a gràcia fer una hora d'oració en el mateix lloc del martiri.

El bisbe fra Hilario Alcázar, vicari apostòlic del Vicariat Oriental, escrivia mesos més tard que no sabien què van fer amb els seus caps. Els cossos van quedar tres dies sense sepultar en el mateix lloc del martiri, amb sentinelles a la vista perquè cap cristià no els donés els deguts honors. Per fi, una fervorosa cristiana, ajudada d'unes altres, després de diverses temptatives, va poder en una nit burlar la vigilància dels soldats i va recollir les venerables restes.

Més tard es va saber que els caps dels màrtirs havien estat exposats durant tres dies. Els cossos van ser inhumats en el lloc del suplici. Els caps foren recuperats per la priora d'un convent de terciàries dominiques. Els cristians es emparar de les restes dels màrtirs a finals de gener de 1862.

Balanç d'una persecució

El capítol provincial deia en les seves actes que aquella persecució només era comparable amb les que va sofrir l'Església dels primers segles. Es van destruir nombrosos temples, aixecats amb la suor de molts anys. El mateix calia dir de moltes escoles, convents de religioses, cases de missioners i d'innombrables cristians. No van ser perdonats els objectes de culte, biblioteques i altres coses. Els béns dels cristians, o van ser arrabassats pels soldats, o adjudicats al fisc públic. Els cristians de qualsevol gènere, edat, condició i sexe, sospitosos d'ocultar els missioners o d'amagar objectes de

culte a les seves cases, van ser conduïts a centenars i milers davant els tribunals públics.

Si no volien trepitjar la creu o revelar allò que demanaven els mandarins, encara que ignoressin el que els preguntaven, eren portats a les presons, que resultaven insuficients per a contenir semblants multituds. Molts morien allí de gana, malaltia i angoixa. Se'ls aplicaven de vegades turments refinats. En altres ocasions se'ls prescrivia l'exili, despullats de tot el que tenien. A les adolescents cristianes les coaccionaven a acceptar marits pagans amb la finalitat de pervertir-les amb major facilitat. De vegades, després de tant sofrir, coronaven el testimoniatge de la seva fe amb el martiri. Per no comprometre els cristians amb la seva presència, alguns missioners es van veure obligats a fugir. Altres van romandre en aquelles terres per servir de consol als fidels i animar-los en la terrible prova. Entre els molts sacerdots i catequistes martiritzats es comptaren 17 sacerdots de l'Ordre de Predicadors.

Compte solidari 100x1 | Càritas diocesana de Vic.....

1. Nucli familiar format per matrimoni i dos fills menors de 8 i 12 anys; els únics ingressos provenen de la prestació d'atur del marit. Sol·liciten: ajuda econòmica per a desplaçaments. Import: 85 euros.

2. Home sol divorciat, de 42 anys, actualment sense ingressos; sol·licitud de prestació social contributiva sense resposta; té una situació molt precària quant a l'habitatge. Sol·licita: ajuda econòmica per a pagar habitació. Import: 150 euros.

3. Matrimoni amb fills de 5 i 3 anys. Només tenen els ingressos de la mare, que treballa en una empresa de neteja mitja jornada. El pare està fent curs ocupacional. Sol·liciten ajuda per a subministrament de llum. Import: 158 euros.

4. Nucli familiar monoparental format per mare de 40 anys amb dos fills d'11 i 7 anys escolaritzats i sense cap suport familiar; els únics ingressos provenen d'una prestació social i són de 426 euros/mes; sol·liciten ajut econòmic per a despesa del subministrament de llum. Import: 142 euros.

5. Noi en procés de desintoxicació, després de molts anys de consum de substàncies tòxiques. Sol·licita

ajuda per a poder cobrir el transport per a anar al centre de rehabilitació. Import: 60 euros.

6. Nucli familiar format per una mare de 36 anys amb un fill de 9 escolaritzat; els únics ingressos provenen de treballs esporàdics de neteja de la mare; viuen en una habitació llogada. Sol·liciten ajuda econòmica per a despesa escolar (tot el curs). Import: 200 euros.

Nota

Per tal de preservar la intimitat de les persones necessitades, no hi posem el nom de residència. Tanmateix, són persones de l'àmbit diocesà. Recordem que, si alguna parròquia té coneixement d'algun cas, pot comunicar-ho a Càritas Diocesana per a publicar-ho: tel. 93 886 04 83. Per ajudar econòmicament, el nostre número de compte corrent és:

ES49 0182 1805 27 0201592650.

Afeccions | Teresa Medina Casanovas

Tenir idees afeccions projectes i ser optimista ajuda molt en la vida. Avui es tornen a recomanar els tallers de manualitats, fer hobbies, anar al gimnàs, etc. En definitiva, treure l'estrès que es porta en el treball del dia a dia.

Abans els nens podien jugar al carrer, tenien amics al veïnat, fèien jocs de cucanya, xocolatades al barri i es fèien fotografies en blanc i negre i quedava per sempre els records de la infantesa dins el cor, i també el record imprès en aquella foto que es guardava en aquell calaix on hi havia una mica de tot.

Avui, quan els nens surten de l'escola, ja van a fer activitats extraescolars per omplir la tarda; a casa només tenen temps de mirar la televisió, dutxar-se i aprofitar el sopar per a parlar un xic.

El temps i tot ha evolucionat i hem d'acceptar i saber viure amb el que tenim; el que cal és saber treballar els valors de la persona, per tal d'omplir els anys de vida, i no la vida dels anys.

La llei de l'avortament | Joaquim Vandellós Ripoll

Amb el silenci dels grans mitjans de comunicació i la complicitat de l'esquerra estem vivint una veritable tragèdia: com dos de cada deu embarassos a Espanya acaben en avortament, morint cada any abans de néixer 115.000 éssers humans. El problema d'arrel és el relativisme i la negació del dret a la vida, que ja en el passat va escriure pàgines negres de la nostra història i continua essent una clara xacra que ennegreix tant el nostre present com el nostre futur, no sols com a nació sinó també com a éssers humans. Un premi Nobel recent, el japonès Shimizu Yamanaka, va aconseguir aquest guardó per descobrir mètodes alternatius a l'ús de cèl·lules mares embrionàries. Un dels motius d'aquesta investigació era perquè la seva consciència no podia suportar com es destruïen gratuïtament embrions, imaginant-se que podien ser perfectament les seves filles.

La ciència ja ha demostrat que des del moment de la concepció el nasciturus és un ésser viu, amb ADN humà propi i independent del de la mare i amb un patrimoni genètic únic. És deure del legislador reconèixer la personalitat jurídica del nasciturus i garantir el respecte i la dignitat que mereix tot ésser humà al do de la vida. Quan reconeixent-se la presència d'un ésser humà, però, se li denega la seva dignitat i la seva llibertat, s'eliminen els impediments per a vulnerar qualsevol tipus de dret.

L'EL2/2010, més coneguda com a llei Aído, és una llei que no protegeix cap dret sinó tot al contrari: suprimeix

el dret a la vida. Com podem arribar a entendre que el nostre Codi Civil reconegui al nasciturus el dret a l'herència sense abans haver-li reconegut el dret a la vida? Aquesta llei tampoc no contempla una informació completa, veraç i exhaustiva per a la dona que vol avortar. Només exigeix que a la dona se li lliuri un sobre tancat i torni tres dies més tard sense que l'hagi obert.

L'avortament en cap moment no és la solució de res i és incompreensible com la societat actual, amb els recursos de què disposa, no sigui capaç de donar una solució a les dones embarassades amb dificultats, mentre subvenciona generosament els centres avortistes. Injustament, des d'alguns extrems acusen els pro-vida de reprimir les dones i es parla del «dret a triar». Triar sobre un cos, una vida i una existència que no els pertany. L'elecció és un fet, no és un dret en si mateix. Si acceptem aquest «dret a triar», llavors som davant la negació de qualsevol tipus de dret, de manera que seria igualment i legalment acceptable matar, robar, estafar, etc. Cal conscienciar la societat del drama que és l'avortament tant per a la mare com per al fill a qui es priva l'existència. El reconeixement de la dignitat humana i la seva protecció ha de ser un dels principis que inspirin el nostre ordenament jurídic, essent necessària una reforma de la llei de l'avortament que garanteixi el dret a la vida del no nascut i prevegi ajudes per a les dones embarassades en situacions de dificultat [...]. (Extret de Forumlíbertas.)

Activitats de la Delegació Diocesana de Catequesi

» Jornada diocesana d'infants i adolescents de catequesi

Dia: Dissabte 29 de març

Lloc: Col·legi del Roser de Sant Julià de Vilatorrada

» Matinal per a preveres i diaques sobre la catequesi

Dia: Dilluns 31 de març

Lloc: Seminari de Barcelona

Resposta al qüestionari enviat abans del 3 de març.

» Jornada Diocesana de Catequesi (per a catequistes)

Dia: Diumenge 6 d'abril

Lloc: Escola Pia d'Igualada

Tres petites resolucions per a l'any nou | José Gomez | Arquebisbe de Los Angeles

Fer resolucions d'any nou és un hàbit profundament cristià. Reflecteix un bell desig de créixer en l'amistat amb Jesucrist. I reflecteix la nostra consciència que no som encara el poble que Déu vol que siguem. En aquest esperit, vull suggerir tres resolucions per a tots nosaltres, per a aquest any que ve.

Resolució 1: Col·locar Jesús al centre de les nostres vides.

Fem-ho veritablement aquest any. Despertem cada matí amb la nostra ment posada en Jesús i anem a dormir cada nit amb la nostra ment posada en Jesús.

Una manera pràctica de créixer en la nostra amistat amb Jesús és tractar de trobar el temps de llegir els Evangelis, és a dir, la vida de Jesús. Reserveu uns quants minuts cada dia per a llegir un passatge dels Evangelis. Useu tal vegada la lectura de l'evangeli que l'Església proposa per a la missa diària. Comenceu sempre fent una senzilla oració de cor que us posi en la presència de Déu.

Demaneu a Jesús que obri la seva Paraula per a vosaltres. No us pregunteu el que el passatge de l'evangeli diu «en general» o el que podria significar per a altres persones. Pregunteu personalment a Jesús: «Senyor, què m'estranya a mi? Què vols que jo faci? Què haig de canviar en la meua vida si vull seguir-te més de prop?»

Resolució 2: Millorar la vida dels altres.

El pla de Déu per a les nostres vides és senzill i bell. Ell vol que rebem el seu amor en Jesús i que compartim aquest amor amb els altres. Per mitjà del nostre amor canviem el món. El fem assemblar més al cel. I el nostre propi camí al cel està empedrat dels nostres

petits actes d'amor, caritat i bondat.

Hem de tenir diàriament una intenció positiva de servir, de millorar la vida d'algú. L'amor comença amb aquells que ens exigeixen més coses, amb els que representen un repte per al nostre egoisme.

Això significa que l'amor comença amb aquells que són més propers a nosaltres, en les nostres llars, en els llocs en què treballem o on anem a escola.

En termes pràctics, hem de tenir més paciència, més comprensió amb les persones que formen part de les nostres vides. Concedim als altres el benefici del dubte, acceptem les persones tal com són, deixem de ser tan tendents a jutjar els altres. Donem un to positiu a la nostra conversa i evitem les crítiques negatives.

Hem de tractar-nos els uns als altres amb tendresa i amor. Algunes vegades podem canviar tot el curs del dia de les persones tan sol somrient-los, tan sols escoltant el que elles tenen a dir.

Resolució 3: Perdonar els altres com Déu ens perdona a nosaltres.

Hem d'obrir els nostres cors i obrir les nostres vides, i mostrar a la gent l'amor de Crist que nosaltres coneixem. Això és el que significa compartir la nostra fe. Significa estimar la gent, tenir-ne cura, mostrar-los misericòrdia i, sobretot, perdó.

No perdonem prou. Això danya les nostres famílies. Això perjudica les nostres relacions. La gent ens pot fer mal i ens pot ofendre cada dia. Però romandre enutjats o ressentits no guareix res.

Llibres | Creer: la fuerza del testimonio | Agustín Cortés Soriano

Un conjunt de relats breus que narren històries relatives a personatges molt diversos, en els quals ressalta el seu procés de trobada amb la fe cristiana, o bé el moment d'una segona conversió o d'una tornada a la fe. El testimoniatge de la fe ha estat el fil conductor dels escrits que, setmana rere setmana, el bisbe de Sant Feliu de Llobregat ha anat publicant en el Full Dominical al llarg de l'Any de la Fe. Ara, reunides en un llibre, aquestes reflexions s'ofereixen com una ajuda per al camí creient tant dels seus primers destinataris, els diocesans de Sant Feliu, com de qualsevol altre cristià que desitgi refermar i consolidar la seva fe.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60